κλατάρω

κλατάρω, ρ. [<γαλλ. éclater = σκάω, διαλύομαι]. **1.** κουράζομαι τόσο πολύ, που δεν μπορώ να κάνω βήμα, εξουθενώνομαι: «μετά από είκοσι χιλιόμετρα δρόμο κλατάρισε και δεν μπορούσε να σηκώσει το πόδι του». **2.** με φορτώνουν τόσο πολύ, που γονατίζω από το βάρος: «και γαϊδούρι να ’μουνα με τόσα πράγματα που με φορτώσατε, θα κλατάριζα». **3.** σκάω από τη στενοχώρια μου: «τον κλατάρισε ο θάνατος του πατέρα του». **4.** (ιδίως για λάστιχα αυτοκινήτων, μοτοσικλετών, ποδηλάτων) ξεφουσκώνω, σκάω ή παθαίνω φουίτ: «άργησα στο ραντεβού μας, γιατί, καθώς ερχόμουν, μου κλατάρισε το μπροστινό λάστιχο»·

- *υπομονή κάνουν και τά λάστιχα, όμως κάποτε κλατάρουν*, βλ. λ. υπομονή.

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας